

Les minories cerquen la unió davant les grans llengües

J.R. Palma.

L'assemblea de Midas palesà la necessitat que tenen els diaris en llengües minoritzades de presentar un front comú. La seva tasca va fins i tot més enllà de la defensa de l'idioma. Ho demostra el fet que a les *noves* Repúbliques bàltiques hi ha unes 200.000 persones que no tenen cap tipus de nacionalitat. Els diris en llengua russa, ja del tot independents de qualsevol influència de Moscou, poden fer molt com a elements d'integració social.

El mateix passa amb les minories de llengua eslovena o italiana que viuen a Itàlia o amb els que parlen gaèlic a Irlanda del Nord. Tots units poden fer valer els seus drets, cosa que per separat els resultaria molt difícil.

En l'actualitat hi ha a Europa 58 minories que parlen una llengua no estatal al territori on viuen. El cas del català és diferent, ja que encara és llengua majoritària a molts dels territoris on es parla, però també pateix pressió per ser minoritzat, arraconat i reduït a la mínima expressió, tal com els passa a totes les llengües minoritàries.

Just a l'Estat espanyol Midas veu com a llengües minoritzades el català, l'euskera, el gallec, l'aragonès i l'asturià. Tambè hi ha casos curiosos, com la supervivència del *ladino* als Alps italians, un idioma molt proper a l'antic llatí.